

dagsmands Sagkyndige, at det kan være nok, at han siger: „min Sagkyndige“ har sagt det eller det, og at Thinget saa skulde høre sig derfor. Regeringens Sagkyndige erklære, at det, der af den ærede Rigsdagsmand er foreslaaet i hans § 12, ikke er udførligt, at der ikke for den Sum, der er nævnt, vil kunne tænkes paa, virkelig at kunne faae Arbeidet udført. Naturligviis mangler der ogsaa her de nøiere Underføgelsler, som ville være nødvendige til en endelig Udførelse; men som sagt, de Sagkyndige, Regeringen har raadspurgt, ansee Arbeidet for udførligt for den anførte Sum; de finde, at der i denne Paragraph, ligesom i § 11, er stillet et Haab hen, en glimrende Udsigt, et Slags Meteor, som i Virkeligheden paa ingen Maade kan realiseres. Jeg vil ikke afgjøre, om enten mine Sagkyndige eller den ærede Rigsdagsmands ubekjendte Sagkyndige har Ret, men man vil dog vistnok finde det ganske naturligt, at jeg holder mig til Regeringens Sagkyndige, og jeg troer ogsaa, at Forsamlingen indtil videre gjorde bedst i at gjøre det Samme.

Den hele Lov foreligger jo nu med en Mangfoldighed af Variationer, og der er vist Ingen, der kan sige, hvad Udfaldet af Afstemningerne vil blive. For det Tilfælde, at jeg ikke oftere skulde finde mig foranlediget til at tage Ordet, vil jeg endnu tilføie, at jeg vil ansee de her stedsfundne Forhandlinger som en Tilfjendbegivelse af, at Jernbanesagen er en Sag, der ligger Forsamlingen paa Hjerte, og paa hvis Fremme den ønsker, Regeringen skal have sin alvorlige Opmærksomhed henvendt. Jeg vil derfor i disse Forhandlinger see en stærk Opfordring til at gjøre, hvad der med de Midler, der staae til min Raadighed, kan gøres for at træffe saadanne Forarbejder og muligviis ogsaa indlede saadanne Forhandlinger, at Jernbanesagen kan fremmes videre. Men til denne Udtalelse maa jeg tillade mig at føie en Betsættelse over den Maade, hvorpaa den ærede Forsamling har stillet sig til Tverbanen. Jeg troer, at Gjennemførelsen af Jernbaner i det Hele her i Landet maa blive svækket ved den Stilling, den ærede Forsamling i den Henseende har indtaget. For det Første svækkes selve Regeringen; thi maa det

ikke fremkalde en Ængsteligthed hos Regeringen, at den, naar et Forslag her bliver vedtaget, om end ikke eenstemmig, saa dog med en enten større eller mindre Majoritet, kan tænke sig: ja, hvem veed; hvorledes Stemningen vil være ad Aare, naar Rigsdagen paany træder sammen, maaskee vil den saa ansee det, den sidst har vedtaget, som noget Forkasteligt, maaskee vil den da ansee det, den nu anseer for ønskeligt, for fordærveligt, det, den nu anseer for fornøstigt, for Daarflab, o. s. fr.

Til en forstandig Udførelse af Lovgivningens Arbejder, til en fornøstigt Gjennemførelse derigjennem af givne Bemyndigelser udfordres, at Regeringen maa kunne stole paa det Sindelag, der ligger til Grund for Lovenes Vedtagelse; den Administration, der ikke kan stole derpaa, vil føle sig hindret og bundet i mange Henseender. I Administrationen maa man beständig gaae ud fra, at naar man handler i Overeensstemmelse med Lovenes Aand, saa handler man ogsaa i Overeensstemmelse med den lovgivende Magts Aand, og Administrationen kommer derfor i en faldt Stilling, naar den paa eengang finder et fjendtligt Sindelag der; hvor den maatte være berettiget til at finde et velvilligt. Maatte denne Betragtning finde sin Anvendelse paa, hvad der vedrører Tverbaneloven, men som jeg nu i de enkelte Punkter ikke finder mig foranlediget til at gaae nærmere ind paa. — Men der er ogsaa en anden Henseende, hvori jeg troer, at den Stilling, som den ærede Forsamling har indtaget til Tverbanen, maa svække Jernbanesagens Fremme her i Landet, og det er, at Forsamlingen ved har gjort Sit til at bringe Tverbanen i Miscredit og svække dens Fremgang; men ligeoverfor den Entrepreneur, der overtager et saadant Arbejde, er det ikke den Stilling, man kunde gjøre Regning paa, at Forsamlingen vilde indtage; Entreprenøren maatte kunne gjøre Regning paa, at den samme Forsamling, der har stemt for Tverbaneloven, ogsaa af bedste Kræfter vilde søge at støtte ham i Banens Udførelse og ikke modarbejde ham. Og er det ikke, at lægge Entreprenøren Hindringer i Veien, at modarbejde ham, naar den samme lovgivende Forsamling, der har vedtaget Loven, gjør Alt, hvad der staaer i dens Magt, for at det Fore-